

Bibliotheek „Overjarig Koren”

23e Jaargang

Mei 1948

No. 1

De noodzakelijkheid der bekeering

door

TH. BOSTON.

Fa. ROMIJN & VAN DER HOFF
GORINCHEM

De noodzakelijkheid der bekeering.

Ik zeg u: Neen zij, maar indien gij u niet bekeert, zoo zult gij allen desgelijks gl vergaan. Lukas 13:5.

Als wij de overvloeiende zonde en hardheid des harten, die de overhand heeft onder de prediking van het Evangelie, overwegen, moet het ons noodzakelijk laten zien, dat de leer der bekeering noodzakelijk en redelijk is, om de brandhouten uit het vuur te rukken; of als zij zich niet bekeeren, de menschen zonder versooning te laten liggen. De zondaars stellen de bekeering uit, alsof zij waren besloten om te volharden in de zonde, wat er ook gebeure, of hinken zij tenminste tusschen twee gedachten. Doch hier is een finaal besluit van het geval in dezen tekst: „Ik zeg U: Neen zij, maar indien gij u niet bekeert, zoo zult gij allen desgelijks vergaan”.

Onboetvaardigheid onder het Evangelie kan niet de minste schijn hebben van verontschuldiging. De uitnodigingen der Voorzienigheid, algemeen aan de geheele wereld, zijn voldoende om de heidenen zelfs zonder verontschuldiging te laten, Rom.1: 20, hoeveel te meer zullen de uitnodigingen van het Woord en de Voorzienigheid tevens, ons onverontschuldigd laten, indien wij ons niet bekeeren? De zondaars maken vele uitvluchten voor zich zelve om het leven in hun begeerlijkheden te behouden, en zich te onthouden van deze onbehaaglijke beweging, maar zij zullen maar vlijgebladeren zijn om zich te bedekken voor den Heere.

Hoeveel meer roepen de slagen, die ons van de hand des Heeren toegebracht worden, ons toe om ons te bekeeren? Hosea 2:5,6: „Daarom ziet, Ik zal uwen weg met doornen betuinen en zal een heiningmuur maken, dat zij hare paden niet zal vinden. En zij zal hare boelen naloopen, maar dezelve niet aantreffen; en zij zal hen zoeken, maar niet vinden; dan zal zij zeggen: Ik zal henen gaan en keeren weder tot mijn vorigen Man, want toen was het mij beter dan nu”. Ieder kruis dat wij ontmoeten, is een waarschuwing uit den hemel om weder te keeren van onzen zondigen levensloop, en de bijzondere kwaden van onzen weg. Ik kom nu tot de voorname leering van den tekst.

Leering.

Tenzij de zondaars zich zullen bekeeren, zullen zij verloren gaan. Dit is een regel zonder uitzondering. Wie zij ook zijn, zijn ze zondaars, moeten zij zich bekeeren, of verloren gaan. Wij zijn allen zondaars, en door de zonde van God gescheiden; en zij moeten terug komen door bekeering, anders zijn zij voor eeuwig verloren. Zijn zij groote of kleine zondaars, zij moeten boetvaardige zondaars worden, of het had hun beter geweest, dat zij nooit geboren waren geweest.

In het bespreken van deze leer zal ik eerst de natuur van de bekeering verklaren. En hier kunnen wij onderzoeken:

1. Wat het is in zijn algemeene natuur.
2. Hoe het in de ziel gewrocht wordt.
3. Het onderwerp van de ware bekeering.
4. De deelen der bekeering.

Ten eerste. Wij mogen overwegen wat de bekeering is in haar algemeene natuur. Zij is een zaligmakende genade. 2 Tim. 2: 25 „Met zachtmoedigheid onderwijzende degenen, die tegenstaan; of hun God te eeniger tijd bekeering gave tot erkenning der waarheid”. Het is een, genade van God, ons vrij geschonken, om een ziel bekwaam en geschikt te maken tot alle handelingen om zich van de zonde tot God te keeren; en het is zaligmakend, daar het in zijn eigen natuur een mensch onderscheidt van een huichelaar, en heeft een zekere betrekking op de eeuwige zaligheid. Om dit meer bijzonder te ontvouwen, overweeg:

Het is geen voorbijgaande handeling, gelijk sommige menschen zich inbeelden, alsof een zucht over de zonde, een daad van droefheid er over, een belijdenis er van, met een: „God, wees mij, zondaar, genadig”, bekeering ware. Neen, dat kunnen handelingen zijn van bekeering, als zij voortkomen uit een waar boetvaardig hart. Maar de bekeering zelf is niet een voorbijgaande daad, maar een blijvende genade, Zach. 12:10; een voortdurende gemoedsgesteldheid en geneigdheid der ziel; een grond beginsel dat diep in het hart ligt; een mensch geneigd maakt om te treuren over en zich te keeren van de zonde bij alle gelegenheden.

Het is niet een voorbijgaand werk van de eerste dagen van iemands godsdienst of gelijk sommige belijders het er voor houden; maar genade in het hart, die den mensch al de dagen zijns levens aan een verantwoordelijk werk zet. Het is een bron van smart over de zonde in het hart, die zich zal uitstorten terwijl er geen zonde is, hoewel door de hardheid des harten ze somtijds opgestopt wordt voor een poosje. Zij, die de bekeering aanzien als de eerste stap op den weg naar den hemel, en terug zien op de smartelijke uren, die zij hadden toen de Heere het eerst met hen begon te handelen, en meenen dat zij de eerste stap hebben gepasseerd, zijn in een gevaarlijke staat. En zoo wie niet trachten om voort te gaan met hun bekeering, betwijfel ik of zij wel ooit in 't minste nog bekeerd zijn. Gelijk toen Mozes de rots geslagen had in de woestijn, en de wateren zich uitstorten (denk aan 1 Cor. 10:4), die wateren liepen en volgden hen zoolang zij in de woestijn waren; alzoo wordt het hart eerst geslagen met berouw over de zonde, en op de eerste bekeering tot God van de ziel bloedt de wonde nog en wordt nooit opgebonden om niet meer te bloeden totdat het verband der heerlijkheid zal omgedaan worden in den hemel.

Vandaar de aanvangende en voortgaande bekeering, (schoon de eerste de bekeering is van een zondaar, de laatste van een heilige) zijn geen verschillende soorten van bekeering, meer dan de eerste liefde der ziel tot Christus en hun liefde tot Hem in de verdere levensloop van hun geestelijk huwelijk, of dan geloof in zijn eerste en latere handelingen. Maar zooals de middag- en avond zon dezelfde is als de morgenzon, zoo is deze: zoo zal de reiziger, die 's nachts heeft gereisd, van de rijzende morgenzon meer notitie nemen, omdat hij uit de duisternis tot het licht gebracht werd. Alzoo ook is het geen algemeene genade, maar voor namelijk een zaligmakende genade. De mensch kan berouw hebben over de zonde, een knagend geweten en onrustig hart, maar deze mensch moet dit alles meedragen tot in de helen dat voor eeuwig. Dit zijn alleen de eerste bewegingen van de worm in de ziel die nooit sterft, zooals de bekeering van Judas, Simon den toovenaar en Farao schijnen geweest te zijn. Zij mogen bitter berouw hebben over de zonde, zooals Ezau, Gen. 27:34, die echter nooit ware bekeering hadden, Hebr. 12:17. En het steenen hart moge in duizend stukken gebroken worden, daar toch ieder stukje steen blijft. Zij mogen een oppervlakkige smart over de zonde hebben, waarop eenige blijdschap volgt, wier harten nooit tot het leven doordrongen; de blijdschap gaat over, gelijk de uitwerking van een regenvlaag op de verschroeide aarde, Matth. 13:20. Maar ware bekeering is een bekeering, waar men nooit geen berouw over heeft, en aangenaam in de ziel werkt.

Ten tweede. Wij zullen overwegen, hoe de bekeering in de ziel gewrocht wordt. En hier moeten twee vragen beantwoord en twee punten opgehelderd worden, namelijk:

Wie werkt de bekeering of is er de Auteur van?

En dat is de heiligmakende Geest van Jezus Christus, Zach. 12:10, „Doch over het huis Davids, en over de inwoners van Jeruzalem, zal Ik uitstorten den Geest der genade en der gebeden; en zij zullen Mij aanschouwen, Dien zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen als met de rouwklage overeen eenigen zoon; en zij zullen over Hem bitterlijk kermen, gelijk men bitterlijk kermt ,over één eerstgeborene'. Grootte zondaars worden soms ware boetvaardigen, gelijk een vervolgende Saulus een predikende Paulus werd, zoodat zelfs de wereld verbaasd is over de verwisseling, en gereed is om te zeggen als in Saul's geval, 1 Sam. 10:11, „Wat is dit, dat met de zoon van Kis geschied is. Is Saul ook onder de profeten ?” Maar die vraag, vers 12, „Maar wie is toch hun vader?” geeft een

verstandig antwoord van de zaak. En voorzover het huis Gods gewoonlijk met het knoestigste hout wordt gebouwd (tollenaars en hoeren gaan in het Koninkrijk Gods voor Schriftgeleerden en Farizeërs), daaruit moge duidelijk blijken, dat de bekeering niet het werk is uit de natuur, maar van genade; niet van 's menschen geest, maar van Christus' Geest.

Dit is duidelijk uit het Woord. Jer, 13: 23, „Zal ook een Moorman zijn huid veranderen, of een luipaard zijn vlek ken? Zoo zult gijlieden ook kunnen goed doen, die geleerd zijt kwaad te doen”. Het is des Heeren eigen werk om „het steenen hart weg te nemen, en hen een vleeschen hart te geven”, Ezech. 36. Het is het ambt vanden verhoogden Middelaar om bekeering te geven, in Wiens hand het is om den Geest te zenden, Hand. 5:31. Leeraren mogen over de bekeering prediken, maar kunnen het niet in zichzelf werken, en nog minder in anderen. Zij mogen het zaad zaaien, maar kunnen het niet doen groeien, 1 Cor. 3:6. Het is maar een misschien, zoo God bekeering geeft, wanneer zij hun uiterste best gedaan hebben, 2 Tim. 2: 25. Maar indien al hun wapens krachtig zijn, is het door God, 2 Cor. 10:4.

Door welke middelen werkt de Geest de bekeering?

Dat is door het Woord, hetzij gepredikt of gelezen. Het Woord is het kanaal, waardoor de vloed des Geestes vloeien; en uit deze heeft het zijn doordringende, smeltende en hartverzachtende kracht, als het badwater van Bethesda zijn genezende kracht had uit de beroering des waters door den engel. Hand. 11: 20, „En er waren eenige Cyprische en Cyrenéische mannen uit hen, welke te Antiochië gekomen zijnde, spraken tot de Griekschen, verkondigende den Heere Jezus. En de hand des Heeren was met hen, en een groot getal geloofde, en bekeerde zich tot den Heere”. Junius, die diep gedompeld was in het Atheïsme werd tot bekeering gebracht door het lezen van Joh. 1, in een Nieuw Testament dat zijn vader opzettelijk opengelegd had in zijn kamer. Augustinus werd bekeerd door het lezen van Rom. 13:13 en 14, „Laat ons, als in den dag, eerlijk wandelen; niet in brasserijen en dronkenschappen, niet in slaapkameren en ontuchtigheden, niet in twist en nijdigheid. Maar doet aan den Heere Jezus Christus, en verzorgt het vleesch niet tot begeerlijkheden. Hand. 2, Drie duizend werden er bekeerd op den Pinksterdag.

Vele en verschillend zijn de gelegenheden der bekeering, welke de Heere zegent om het Woord thuis te brengen op de ziel, en de ziel er door tot God te brengen. Persoonlijke verdrukkingen zijn alzoo geweest in vele gevallen, Hosea 2:7. Het zien van slagen op anderen is gezegd geweest voor sommigen. Denk aan de heilzame schrik in het hart van Luther, bij den plotseligen dood van een dierbare vriend. Ja zelfs heeft God gelegenheden van het vallen in groote zonden voor sommigen dienstbaar tot bekeering gemaakt, waar verscheidene voorbeelden van zijn, gelijk de moordenaar aan het kruis, enz. Flavel geeft verslag van iemand, die een poging deed tot zelfmoord. Augustinus hoorde een stem, zeggende: „Neem lees, neem lees”. Ja zelfs kan God een droom in den nacht tot zulk een gelegenheid maken, Job 33:15, 16. Maar dat zijn geen eigenlijke middelen, maar gelegenheden, die de menschen er toe brengen om het Woord té onderzoeken, hetwelk de Waarheid is en het eigenlijke middel. En hier maakt de Geest des Heeren gebruik van de volgende deelen van het Woord:

Ten eerste. De Wet, om het harde hart te breken. Jer. 23:29, „Is Mijn Woord niet alzoo als een hamer, die een steenrots te morzel slaat? spreekt de HEERE. Het gaat voor (gelijk Johannes de dooper) om den weg des Heeren in het hart te bereiden. En de Geest des Heeren maakt er gebruik van in de ziel, en wordt genoemd „de Geest der dienstbaarheid”, Rom. 8:15.

Ten tweede. Het Evangelie, om gelijk vuur het harde hart te verteederen. Jer. 23: 29, „Is niet Mijn Woord gelijk een vuur?” zegt de Heere; en zoo het te doen bukken en buigen wegens de zonde jegens God, Zach. 12: 10. Dus de ziel die gedreven werd door de Wet, wordt vriendelijk geleid en getrokken door het Evangelie tot bekeering. De Wet dient om een verschrikkelijke beroering in de consciëntie en de gelegenheden te maken, maar het Evangelie is Christus' sleutel om het hart te

openen, en de wil om te keeren, opdat Hij moge binnen komen. De som van hetgeen gezegd is over dit punt, is dat de bekeering een evangelische zachtheid van hart is, en buiging des geestes om de zonde den rug toe te keeren en zich naar God te wenden, gewrocht in de ziel door den Geest van Christus. De geest der heiligheid, door Christus zonder mate gegeven, stelt dezelfde Geest in de uitverkorenen in den dag van Zijn heirkraft, die door Zijn kracht het hart doet smelten tot heiligheid.

Ten derde. Wij mogen het ware onderwerp overwegen van de ware bekeering, en wat het is. Het is een overtuigde geloovende ziel. Een niet overtuigde zondaar kan geen ware boetvaardige zijn, want wat het oog niet ziet, betreurt het hart niet. Ook kan een ongeloovige zondaar dat niet zijn; want zonder geloof moge het hart breken om de zonde, maar niet van de zonde.

Ten eerste. De ziel waarin ware bekeering is gewrocht is een overtuigde ziel, Job 36:9 en Hand. 2. Het eerste bijzonder werk in de schepping was het licht te maken; en het inlaten van een nieuw licht door overtuiging, is het eerste werk van de nieuwe schepping. God begint Zijn werk waar de satan het zijne eindigt; die den zondaar in de armen van zijn begeerlijkheden in slaap heeft gekregen, sluit de vensters en trekt de gordijnen dicht, opdat hij rustig zou slapen totdat hij ontwaakt in de hel. Maar door overtuiging opent de Geest des Heeren de oogen en ontwaakt de zondaar door de oprichting van één gerechtshof in des zondaars eigen boezem, aan welke de mensch zich niet kan onttrekken, veel minder nog om uit zichzelf te gaan. Hij moet blijven en antwoorden, tenzij hij de overhand krijgt bij den rechter om het proces ongedaan te maken; gelijk helaas! velen doen door hun consciëntie tot zwijgen te brengen op de een of andere wijze tot hun eigen verderf.

De Geest des Heeren, die de slapende consciëntie doet ontwaken, zet die voor het gericht, zoodat de mensch zijn eigen rechter wordt. Joh. 16:8, „En wanneer de Trooster gekomen is, zal Hij de wereld overtuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel”. De mensch onderzoekt en beproeft zijn eigen hart en leven, wat tevoren werd nagelaten, gelijk de tuin van den luiaard. Maar nu wordt iedere hoek doorgesnuffeld, en verborgen dingen worden openbaar. De mensch wordt overtuigd als een zondaar door de Wet. Zijn natuur, hart en leven bij de heilige Wet gebracht, en er mee vergeleken, wordt hij klaarblijkelijk schuldig en een overtreder. Vandaar zegt de Apostel in Rom. 7:9, „En zonder de wet zoo leefde ik eertijds; maar als het gebod gekomen is, zoo is de zonde weder levendig geworden, doch ik ben gestorven”. De wet wordt als een spiegel voor zijn oogen gehouden, en dan ziet hij de vlekken. Zijn eigen consciëntie is als duizend getuigen tegen hem, en hij kan de beschuldiging niet ontkennen. Zoo wordt zijn mond gestopt, en zijn zonde heeft hem eindelijk gevonden, Rom. 3:19.

Daarom wordt de mensch gevonnisd en veroordeeld door zijn eigen consciëntie naar de Wet, die hem veroordeelende blootstelt aan den dood, den eeuwigen dood, om zijn zonden, Gal. 3:10, „Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen”. Daarom wordt hij een veroordeelde boosdoener in zijn eigen oogen, door het vonnis der wet dat tegen hem uitgesproken wordt. Er is dan een pijnlijk gevoel van de zonde, een aan doenlijk gezicht er van, Rom. 7:9. Want nu de wond is doorgestoken, en zij zien die zonden, en dat is de zonde welke zij tevoren niet zagen; en hun oogen doen hun harten aan. Gelijk wanneer de zon in huis schijnt de stof deeltjes worden ontdekt, die men tevoren niet ziet, zoo is het hier. En de zonde die zij licht achtten, wordt een last te zwaar om te dragen, want nu zij uit hun zonden slaap ontwaakt zijn voelen zij smarten. Het is een last op hun ziel daar zij zich niet van kunnen ontslaan, en die hen nederdrukt, hun rug doet nederbuigen, hun hoofd laat neerhangen. Daarom wordt de tot Christus komende ziel voorgesteld als een mensch die een last op zijn rug heeft. Ps. 55:23, Werp uwe zorg op den HEERE, en Hij zal u onderhouden; en Hos. 14:3, Neem deze woorden met u, en bekeer u tot den Heere; zeg tot Hem: Neem weg alle ongerechtigheid.

Er is ook schrik in hun hart. Ps. 9:21, O Heere! jaag hun vreeze aan; laat de heidenen weten dat zij menschen zijn. De overtuigde stokbewaarder, een man die een zwaard droeg, begon te beven, Hand.

16:29; want de ‚schrik Gods is te zwaar voor het moedigste hart, dat geen vreeze kende voor eenig mensch. De ziel die tevoren zonder vrees was, blind voor zijn eigen toestand, maar nu zijn oogen geopend zijn is het magor missabib (MGvdH: schrik van rondom). Want welk hart kan sterk zijn voor een vertoornd God, Die het zwaard van Zijn vurige Wet over de consciëntie zwaait, welke ontwaakt en het teederste deel is van den mensch?

Er is kwelling en hartzeer, dat als pijlen zijn hart door boort. Spr. 18:14, De geest eens mans zal zijn krankheid ondersteunen; maar een verslagen geest, wie zal die op heffen? De mensch ziet nu dat hij zijn eigen ziel heeft vermoord, en hij treurt over zijn doode eigen ik. Hij noemt zichzelf een dwaas en een beest, om hetgeen hij gedaan heeft. Maar wat zeer kwaad is, schoon zijn hart aan stukken gescheurd is om zijn zonden, nochtans is zij er niet uitgescheurd. Wat hem dus smart is enkel zelfzucht; zijn afzondering van God, buiten Wien hij niet gelukkig ‚kan zijn en zijn-blootlegging voor toorn en vloek, welke hij nu ziet, zal hem voor eeuwig verderven.

Dit veroorzaakt een kwellende angst hoe hij uit deze staat zal verlost worden, Hand. 2:37, Toen zij dat hoorden, zeiden zij: Wat zullen wij doen? En hier verwisselen menigmaal vrees en hope in zijn beangste ziel; somtijds hopende en dan weer wanhopende, gelijk Jona in de buik van den walvisch. Jona 2:4, En hij zeide: ik ben uitgestooten van voor Uwe oogen; nochtans zal ik den tempel Uwer heiligheid weder aanschouwen. Overtuiging der zonde zal plaats maken om werkzaam te zijn in de verwaarloosde zaak en vele gedachten zullen in hem opkomen over het verwaarloozen der zaligheid, over welke voorheen niet een enkele gedachte in hem opkwam.

Ten tweede. De ziel, waarin bekeering wordt gewrocht, is een geloovende ziel. Geloof is de fontein en bron van de bekeering, zoodat schoon de genade des geloofs en bekeering tegelijk geschonken wordt, en ineens ten opzichte van den tijd, nochtans in orde der natuur gaat geloof voor de bekeering, en de daad des geloofs gaat voor de beoefening van bekeering. En hij die zich wil bekeeren, moet eerst gelooven in Christus opdat hij moge bekeerd worden. Ik weet dat sommigen anders leeren. Maar dit is de leer der Schrift. Om het te bevestigen, overweeg:

Dat geloof absoluut de leidende. genade is, en de eerste „ademtocht van een levendgemaakte ziel. Hebr. 11:6: „Zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen”, daarom is het onmogelijk zich te bekeeren zonder geloof, want daarin heeft Hij een welbehagen, Jer. 31:19. Ook Joh. 15:5, „Zonder Mij (dat is gescheiden van Mij, is er geen vereeniging met Hem dan door den Geest des geloofs) kunt gij niets doen” dat aannemelijk voor God is, en daarom kunt gij u niet bekeeren. Het is bijzonder de leidende genade tot de bekeering. Zach. 12:10, „Zij zullen Mij aanschouwen, Dien zij doorstoken hebben en zij zullen over Hem rouwklagen als met de rouwklage over een eenigen zoon”. Aldus wordt het werkelijk voorgesteld. Hand. 11:21, „En een groot getal geloofde, en bekeerde zich tot den Heere”. Daar de bekeering bestaat in het ontledigen van de ziel door het storten van tranen van godzalig berouw, is het geloof die ze uit het hart voortbrengt. Het is het geloof dat het hart doet smelten. Het oog is gevestigd op God in Christus, en dan wendt de ziel zich tot Hem door bekeering, Jer. 3:21.

De Schrift stelt gewoonlijk het geloof en de voorwerpen der genade voor als regel tot bekeering; daarbij ontdekkende dat het een geloovende toepassing is van deze, dat een ziel tot bekeering gebracht wordt, Jer: 3: 14, Bekeert u, gij afkeerige kinderen, want Ik heb u getrouwd, vers 22, Keert weder, gij afkeerige kinderen, en Ik zal uwe afkeeringen genezen. Zie, hier zijn wij, wij komen tot U; want Gij zijt de Heere, onze God”. Joël 2 : 12, 13, Nu dan ook, spreekt de Heere, bekeert u tot Mij met uw gansche hart, en dat met vasten en geweene, en met rouwklage. En scheurt uw hart, en niet uwe kleederen, en bekeert u tot den Heere, uwen God; want Hij is genadig en barmhartig, lankmoedig en groot van goedertierenheid en berouwhebbende over het kwade”. Hos. 6: 1, „Komt en laat ons wederkeeren tot den Heere; want Hij heeft verscheurd, en zal ons genezen; Hij heeft geslagen, en Hij zal ons verbinden”, Hoofdst. 14 : 2, „Bekeer u, o Israël! tot den Heere; uwen God

toe; want gij zijt gevallen om uw ongerechtigheid". Ja zelfs de ,wet, die met zooveel verschrikking werd afgekondigd op den berg Sinaï, wordt genadig ingeleid met evangelie genade om er in de eerste plaats door het geloof op te werken: „Ik ben de Heere uw God" enz. En aldus de leer van het Nieuwe Testament betreffende de bekeering, wordt er in voorgesteld aan zondaars, Matth. 3: 2 en 4:17 „Bekeert u, want het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen".

De natuur der bekeering leert dit duidelijk. Het is een hartelijk wederkeeren van de zonde naar God; maar het is onmogelijk zich tot God te bekeeren, anders dan door Christus, Joh. 14: 6, „Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven, niemand komt tot den Vader, dan door Mij". En is er eenige weg om tot Christus te komen, dan door het geloof? De ziel dan die zich tot God wil wenden door bekeering moet noodzakelijk Christus nemen door geloof, door den Weg. Het volk Israëls weende, maar deden zij de vreemde vrouwen weg of poogden zij het te doen totdat Sechanja uitriep: „Wij hebben overtreden tegen onzen God, en wij hebben vreemde vrouwen van de volken des lands bij ons doen wonen, maar nu is er hope voor Israël dezen aangaande?" Zij moeten niet alleen bevangen zijn met vrees, maar van hope, die zich zullen bekeeren. Zach 9 : 12, „Keert gijlieden weder tot de sterkte, gij gebonden die daar hoopt!". Bekeering is een hartelijke vernedering en beweening over de zonde; aan het ongeloovige hart, dat het uit kan schreeuwen : onder de verschrikking der wet, zal nooit hartelijk treuren dan onder evangelische invloeden.

Deze wijst de weg aan om het harde hart te behandelen, om het te verzachten, en het tot een hartelijke bekeering te brengen. Dat is om te gelooven. Gij moet doen gelijk die vogels doen, die eerst opvliegen en dan neder komen op hun prooi; eerst hoog naar boven vliegen in den weg des geloofs, en dan neder komen in oprechte vernedering. Zach. 12 : 10, „Zij zullen Mij aanschouwen Dien zij door stoken hebben, en over Hem rouwklagen". Men kan anders lang tevergeefs worstelen met een hard hart. Ongeloof zal het harde hart toesluiten, gelijk de wateren door de harde vorst; want harde gedachten van God houdt de ziel hoe langer hoe meer op een afstand van Hem, wanneer het gelooven aan de aangekondigde vergiffenis de opstandige harten aansteekt en ze laat binnenkomen.

Laat ons de deelen der bekeering overwegen. Deze bestaat in twee deelen, namelijk verootmoediging over de zonde, en een keeren van de zonde tot God. Deze twee tezamen genomen maken de ware bekeering uit. Naar de Schrift spreekt van het berouw hebben over de zonde, 2 Cor. 12: 21, en gelijkerwijs zich keeren van de zonde, Hebr. 6 : 1, zoo wordt in het Oude Testament de bekeering door twee woorden uitgedrukt; de eene geeft te kennen berouw en smart, Job. 42 : 6, en de andere het wederkeeren der ziel, n.l. van de zonde naar God, Ezech. 18 : 20, „Keert weder, en bekeert u van al uw overtredingen".

Doch hoe deze ook kunnen onderscheiden worden, kunnen zij niet gescheiden worden in de ware bekeering. De ware vernedering loopt altijd uit op wederkeeren, en het wederkeeren begint altijd bij vernedering. Vandaar wordt het geheel der bekeering zeer dikwijls uitgedrukt door wederkeeren, en somtijds door vernedering, gelijk in Lev. 26:41, „Zoo dan hun onbesneden hart gebogen wordt, en zij dan aan de straf hunner ongerechtigheid een welgevallen hebben". 2 Chron. 33:12, „En als hij hem benauwde bad hij het aangezicht des Heeren, zijns Gods, ernstiglijk aan en vernederde zich zeer voor het aangezicht van den God zijner vaderen". Wij hebben beiden tezamen in Joël 2:12, 13, „Nu dan ook, spreekt de Heere, bekeert u tot Mij met uw gansche hart, en dat met vasten en geweene, en met rouwklage. En scheurt uw hart, en niet uwe kleederen, en bekeert u tot den Heere, uwen God; want Hij is genadig en barmhartig, lankmoedig en groot van goedertierenheid, en berouw hebbende over het kwade".

Laat ons beginnen met vernedering. Dit leidt tot de voorhoede in des zondaars wederkeeren naar God door bekeering. Er is nooit een ziel die naar God terug komt of ze komt door de lage weg der vernedering. De zondaar die van God weggegaan is staat tegen Hem op, maar genade haalt de zondaar uit dien stoel en legt hem neer aan des Heeren voetbank, waar de Heere hem weer opricht.

1 Petr. 5:6, „Vernedert u dan onder de krachtige hand Gods, opdat Hij u verhooge te Zijner tijd”. Gelijk het was met Benhadad’s knechten, 1 Kon. 20 : 31, zoo is het met de overtuigde zondaars; geloof onderwijst hen, omdat de Koning van Israël een goedertieren Koning is; bekeering legt zakken om hun lendenen, en koorden om hun hoofden, en in die gestalte brengt hij ze tot Hem. Nu in deze vernedering der ziel zijn er vijf dingen.

Ten eerste. Een hartelijk gevoel over de zonde, waardoor de ziel ziet en diep bewogen is met zijn zonden tegen een heilig en barmhartig God. De mensch die vernederd wordt ziet de verdorvenheid zijner natuur, zichzelf als een klomp van verdorvenheid en verwarring. Hij bemerkt dat de neiging van zijn hart naar het kwade ligt; een afkeer om goed te doen, de overhelling naar het kwade, dat dooreengeweven is met zijn ware natuur. Het licht des Heeren, dat in zijn ziel schijnt, geeft hem een aandoenlijk gezicht van de verdraaidheid en ontaardheid die in al de vermogens zijner ziel zijn, de blindheid van zijn geest, opstand in zijn wil en vleeschelijkheid in zijn genegenheden, Job 36 : 9, „Dan geeft Hij hun hun werk te kennen, en hun overtredingen, omdat zij de overhand genomen hebben”. Dit zijn de vergiftige stroomen die uit die vergiftige fontein vloeien. Mark. 7:21, 22, „Want van binnen uit het hart des menschen komen voort kwade gedachten, overspelen, hoererijen, doodslagen, dieverijen, gierigheden, boosheden, bedrog, ontuchtigheid, een boos oog, lastering, hoovaardij, onverstand”; want die dingen, die begraven lagen uit zijn gezicht, hebben een opstanding, en staan voor hem als een buitengewoon groot leger, welke hij monsterde tegen den hemel. De zonden, die hij jaren te voren had begaan, zullen nog frisscher en groener zijn dan opdien dag dat zij begaan zijn. Wat hij hield voor geen zonde, daar zal hij nu over beschaamd zijn, en wat hij rekende als duld bare zottigheden, zullen dan monsterachtige ongerechtigheden voor hem zijn.

Daarom is de vernederde ziel gevoelig onder de wolk van schuld daar hij zich aan bezondigd heeft, en zal zijn schuld bekennen aan iedere regel van dé geestelijke wet, ziet zichzelf als een hoop van ongerechtigheid, „van de voetsool af tot het hoofd is er niets geheels aan hetzelfde, maar wonden, en striemen en etterbuilen”. Jes. 64: 6, Wij allen zijn als een onreine, en al onze gerechtigheden zijn als een wegwerpelijk kleed”, enz.

En derhalve is het wonderlijk wat een bedrevenheid: een berouwhebbend zondaar heeft in het verzwaren van zijn zonden, in zijn gebeden en klachten. Tijd, plaats, persoon en iedere omstandigheid schieten als het ware een pijl door zijn lever. Jer. 2 : 19, „Uwe boosheid zal u kastijden, en uwe afkeeringen zullen u straffen; weet dan en ziet, dat het kwaad en bitter is, dat gij den Heere uwen God verlaat, en Mijne vreeze niet bij u is, spreekt de Heere, de Heere der heirscharen”.

Ten tweede. In oprechte vernedering is er een hartelijke smart over de zonde. Zach. 12 : 10, „Doch over het huis Davids en over de inwoners van Jeruzalem, zal Ik uitstorten den Geest der genade en der gebeden, en zij zullen Mij aanschouwen, Dien zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen, als met de rouwklage van een eenigen zoon, en zij zullen over Hem bitterlijk kermen, gelijk men bitterlijk kermt over eenen eerstgeborene”. De ziel is niet alleen vervuld met berouw, maar met hartzeer over het zondigen tegen een heilig en barmhartig God. Hij deed den Geest smart aan in het begaan van de zonde, zijn geest is bedroefd in het berouw er over. Het harde hart is gebroken, het diamanten hart smelt weg in tranen met godzalige droefheid. De rots is geslagen door de roede van het Evangelie, en wateren stroomen er uit. Jer. 50:4, 5, „In dezelve dagen en ter zelfder tijd, spreekt de Heere, zullen de kinderen Israëls komen, zij en de kinderen van Juda tezamen, wandelende en weenende zullen zij henengaan, en den Heere, hunnen God, zoeken. Zij zullen naar Zion vragen; op den weg herwaarts zullen hunne aangezichten zijn; zij zullen komen, en den Heere toegevoegd worden, met een eeuwig verbond, dat niet zal worden vergeten”. En het zijn rouwklagers over de zonde, die de Heere troost met de vertroosting van Zijn Geest. Dit is de gebrokenheid en verslagenheid des harten, waar de Heere naar vraagt, en er behagen in heeft. Dit is het scheuren van het hart dat God vereischt.

Het is een droefheid over de zonde als zonde, niet alleen over de schuld er van, maar de walgelijkheid van dezelve; niet alleen over het kwaad dat het ons zelve doet, maar de onteering en het onrecht dat het doet aan een heilig, barmhartig God. En daarom vervolgt het den mensch in 't verborgen, waar geen oog het ziet; doet hem treuren voor den Heere, als de wereld er niets van weet. De ziel, gelijk Maria, treurt totdat zij den Heere vindt. Het kan wel bij trappen afnemen, maar zoolang de zonde toeft, blijft het treuren eveneens.

Ten derde. In de ware vernedering is er een heilige schaamte voor den Heere, uithoofde van de zonde. Rom. 6:21, „Wat vrucht dan hadt gij toen van die dingen, waarover gij u nu schaamt? Want het einde derzelve is de dood”. De herinnering aan de zonde vervult de boetvaardige met schaamte. Ezra 9:6, „Mijn God, ik ben beschaamd en schaamrood om mijn aangezicht tot U op te heffen; want onze ongerechtigheden zijn vermenigvuldigd tot boven ons hoofd, en onze schuld is groot geworden tot aan den hemel”. Schaamte is derhalve het overblijfsel van deugd in den zondaar. Allen zijn echter ontbloot van alle goed. Jes. 3:9, „Het gelaat huns aangezichts getuigt tegen hen, en hunne zonden spreken zij vrij uit, gelijk Sodom; zij verbergen ze niet”. Nu, de genade Gods wekt deze schaamte op, en heiligt ze in de Heere, boetvaardige uit schaamte ziel, zoodat hij zich nederbuigt voor den over zijn weg en hart.

De zondaar in zijn onboetvaardige staat ziet uit naar geluk en voldoening in zijn zondige loopbaan. Maar wanneer zijn hart geraakt wordt, is hij beschaamd. Rom. 6:21, „Wat vrucht dan hadt gij toen van die dingen, waarover gij u nu schaamt, want het einde derzelve is de dood”. Jer. 3:25, „Wij liggen in onze schaamte, en onze schande overdekt ons, want wij hebben tegen den Heere, onzen God, gezondigd, wij en onze vaders, van onze jeugd aan tot op dezen dag; en wij zijn der stemme des Heeren, onzes Gods, niet gehoorzaam geweest”.

Ten vierde. In de ware vernedering is zelfs walging en verfoeiing. Ezech. 36:31, „Dan zult gij gedenken aan uwe booze wegen, en uwe handelingen, die niet goed waren; en gij zult een walging van u zelve hebben over uwe ongerechtigheden, en over uwe gruwelen”. De boetvaardige walgt niet alleen van zijn zonden, maar ook over zijn zonden. Hij roept met Job uit in hoofdstuk 42 : 6, „Daarom verfoei ik mij, en heb berouw in stof en asch”. De bekeering maakt dat de mensch het oneens is met' zichzelf. Hij ziet zijn leelijk aangezicht in de spiegel van Gods Wet, Christus' lijden en des Heeren Goedheid en hij walgt van zichzelf.

In de lage en geringe gedachten oordeelt de boetvaardige rechtvaardig over zichzelf. Ware boetvaardigen zien zulk een leelijkheid in zichzelf, dat die hen een zeer geringe gedachte geeft van zichzelf. Abraham bekende dat hij maar stof en asch was; Jacob geringer dan al de barmhartigheden Gods; David een worm en niet een man; Asaf als een beest voor den Heere; Agur beestachtiger dan iemand; de hoofdman over honderd, onwaardig dat Christus onder zijn dak zou komen; Paulus als een ontijdig geborene, de minste der Apostelen, ja zelfs minder dan al heiligen, de voornaamste der zondaren; en de verloren zoon, Luk. 15, rekende het zich niet waardig nog een zoon genaamd te worden, maar om een huurling gemaakt te worden.

Hij kan zichzelf niet met eenig genoegen bezien, wegens zijn zonden, maar zijn oprecht hart blijft hem bij; zoo is het in het geestelijk walgen van zichzelf. Hij heeft niet alleen niets ter verdediging van zichzelf te zeggen, maar met verontwaardiging verwerpt hij alle vroegere uitvluchten en verschooningen, welke hij voorheen koesterde. Luk. 18 : 13, En de tollenaar van verre staande, wilde ook zelfs zijn oogen niet opheffen naar den hemel, maar sloeg op zijn borst, zeggende, O, God! wees mij zondaar genadig! Daar vinden wij een vernederd zondaar. Slaande op zijn borst, daarmee als 't ware verklarende dat hij verdient dat zijn hart geslagen wordt, en sterven moet voor zijn overtredingen, en kloppende op zijn heup, Jer. 31 : 19, alsof hij daarmee wilde zeggen, dat hij gewillig zou zijn om wraak te nemen tegen zijn voeten, die hem uit den weg van God gedreven

hebben; zoodat hij vervuld is met verontwaardiging tegen zichzelf voor zijn onberekenbare praktijken zeggende: Wat heb ik gedaan? Wat een ellendig zondaar ben ik geweest?

Ten vijfde en ten laatste. In oprechte vernedering is een boetvaardige belijdenis van de zonde, Vandaar : die vermaning Jer. 3 : 13, „Alleen ken uwe ongerechtigheid, dat gij tegen den Heere gezondigd hebt’, enz. Dit is de weg, die boetvaardige zondaars altijd gezocht hebben om vergeving en rust voor hun consciëntie. Ps. 32 : 5, „Mijne zonde maakte ik U bekend, en mijne ongerechtigheid bedekte ik niet. Ik zeide, „Ik zal belijdenis van mijne overtredingen doen voor den Heere, en Gij vergaaft de ongerechtigheid mijner zonde”. Belijdenis van zonde is het uitbraaksel der zonde, waardoor de zoete brokken weer overgegeven worden; en het is het uiten van werkelijke droefheid, schaamte en zelfverfoeiing.

Deze belijdenis is naar de natuur van de zonde. Indien het een verborgen zonde is, is een belijdenis aan God in 't verborgene voldoende. Zoo het een bijzondere zonde is, moet de belijdenis ook bijzonder zijn. Jac. 5: 16, „Belijd elkander de misdaden”. Indien het een publieke zonde is, die ergernis geeft, moet ook de belijdenis in 't publiek gedaan worden; 1 Tim. 5: 20, „Bestraf die zondigen in tegenwoordigheid van allen, opdat ook de anderen vreeze mogen hebben’. Alzoo boetvaardig liet David zijn belijdenis beschrijven, tot opbouw van de kerk. En ook Paulus deed dat, 1 Tim. 1 : 13. En de reden is duidelijk, omdat door de zonde Gods éer aangerand is, en wij het op geen andere wijze kunnen herstellen, dan door het met droefheid en schaamte te belijden, enz, moet de belijdenis naar de natuur van de ergernis zijn, anders wordt de eere Gods door het gedane onrecht niet er van hersteld. En in de persoonlijke en publieke belijdenis is God onze partij, en niet de menschen alleen, zoowel als in de verborgen zonden.

Nu, de belijdenis is een noodzakelijk deel van de vernedering. Indien het harde hart wordt los gemaakt om waarlijk vernederd te worden over de zonde, volgt daaruit natuurlijk, dat de tong zal losgemaakt worden om het te belijden. Vandaar wordt de belijdenis voor de geheele vernedering genomen, ja van de bekeering. Hos. 5:15, „Ik zal henegaan en keeren weder tot Mijne plaats, totdat zij zichzelve schuldig kennen”. 1 Joh. 1: 9, „Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve, en ons reinige van alle ongerechtigheid”.

Ik kom nu tot de tweede zaak, nl. het wederkeeren der ziel tot God van de zonde. Wat een gevoel over de zonde iemand heeft, als droefheid, schaamte, enz., indien hij op het eind niet tot God wederkeert, beteekent het niets. Het is onder dit begrip daar in de bekeering zoo dikwijls om gevraagd wordt in het Oude Testament „keer weder gij aïfkeerige”. En het kan wel genomen worden voor de heele bekeering. Nu, in dit wederkeeren is er een wederkeeren van de zonde, Ezechiël 14 : 6, „Bekeert u, en keert u af van de drekgoden, en keert uw aangezichten af van al uwe gruwelen”. 2 Timotheüs 2 : 19, „Ieder, die den naam van Christus noemt, sta af van ongerechtigheid”. De zondaar verandert zijn levenswijze, en geeft zijn vroegere begeerlijkheden op. Zich te bekeeren van de zonde, en toch in de praktijk er in voortgaan, is een tegenstrijdigheid. Neen, de ware boetvaardige houdt met het zondigen op, hij geeft zijn werk in den dienst der zonde en begeerlijkheden op, Jes. 1:16. Hij verlaat zijn vorige wegen. Jes. 55: 7. Al is het dat de zonde aan de ziel kleeft, toch kleeft hij er zoo niet aan als vroeger. Ze hangt hem aan, dat is waar, maar alleen als de ketenen aan den gevangene, hetwelk hem tot last is; gelijk de grafdoeken van Lazarus, waarvan hij ontbonden moest worden. De mensch verlangt om vrij te zijn van de zonde gelijk de gevangene uitziet naar de opening van zijn gevangenisdeuren, om weer in vrijheid gesteld te worden en van zijn ketenen ontbonden te worden. Ze is als een last op zijn rug, waaronder hij zucht; een ziekte voor zijn ziel, waarvan hij wenscht genezen te worden. En daarom is Christus lieflijk in zijn oogen; Zijn heiligmakende Geest zoowel als Zijn rechtvaardig makend bloed daar verlangt hij naar.

De boetvaardige heeft niet alleen een rein hart maar ook reine handen. De bekeering zal een zichtbare verandering maken op zijn leven; want het zet de menschen aan om de leden des lichaams

des doods te doden, Rom. 8: 13; de begeerlijkheden en verzoeken af te slaan, Tim. 2 : 12; te sterven aan de begeerlijkheden des vleesches, Rom. 13 : 14; en het lichaam der zonde met al zijn leden aan het kruis van Christus te nagelen. Een uitverkorene ziel kan een gewoon wereldsch persoon zijn vóór de bekeering, zoowel als anderen; maar zoo hij dat kan zijn nà de bekeering, waar is dan het verschil tusschen Christus' schapen, en des duivels bokken ?

Het is waar, zij kunnen groote misstappen doen, gelijk David en Petrus deden: maar zij blijven er niet in liggen, zij herstellen weer door bekeering. Zij zullen dan op een afstand blijven staan van de verzoeken, en zelfs van den schijn des kwaads. En wanneer zij overwonnen worden door de zwakheid van het vleesch, zullen zij erover treuren voor den Heere.

In de bekeering is er een wederkeeren tot God. Hos. 6:1, „Komt en laat ons wederkeeren tot den Heere”. Dit is de grens tot welke de zondaar terug komt. De zonde maakt een scheiding van God, bekeering is een terugkomen tot God. Het is een terugkomen gelijk die van een weggelooopen knecht tot zijn meester, die weer terugkeert tot zijn plaats bij den meester. En er is een wederkeeren van de ziel tot God zelf, 1 Kon. 18 : 37, bestaande in een hartelijk wederkeeren tot het lieflijke en gemakkelijke en aangename van den Heere als Heere en Meester. De ziel wordt er toe gebracht, om den Heere waardig te achten om gediend en behaagd te worden in alle dingen. De naam Gods is voor den boetvaardige een waardige naam. Jac. 2: 7, De ziel ziet de voortreffelijke heerlijkheid en uitnemendheid van God, alle aanbidding en gehoorzaamheid waardig.

Nu dit wederkeeren tot den Heere is een oprecht wederkeeren, niet geveinsd en huichelachtig, maar met het geheele hart, Jer. 3 : 1a. Huichelaren worden geacht dubbelhartig te zijn, een hart voor God én een ander voor de begeerlijkheden. Maar de Heere zegt in dit geval: Indien gij Mij neemt, laat dezen henegaan, want niemand kan twee heeren dienen. Het is een wederkeeren tot Hem om bij Hem voor eeuwig te blijven, gelijk Onesimus en Philemon. De boetvaardige is gelijk aan de dienaar onder de wet, zijn oor wordt aan Gods deurposten genageld om Hem voor eeuwig te dienen. Het wederkeeren voor een tijd is niets.

En hier wilde ik alarm blazen in de ooren van de onboetvaardige zondaars, opdat zij zich bekeeren en van hun zonden naar God keeren. O zondaars, bekeert u, bekeert u, uw begeerlijkheden en afgoden hebben u verleid, keer hen de rug toe; gij hebt uw rug naar God gekeerd, keer tot Hem weer. Denk eens over de rechterstoel Gods, voor welke gij moet verschijnen. 2 Cor. 5: 10, 11, „Want wij allen moeten geopenbaard worden voor den rechterstoel van Christus, opdat een iegelijk wegdrage, hetgeen door het lichaam geschiedt, naardat hij gedaan heeft, hetzij goed, hetzij kwaad. Wij dan wetende den schrik des Heeren, bewegen de menschen tot het geloof, en zijn Gode openbaar geworden, doch ik hoop in uwe gewetens geopenbaard te zijn”. O zondaar, weet gij dat er een toekomend oordeel is, en hoe dit u roept tot bekeering? Hand. 17 : 30, 31, „Verkondigt nu allen menschen alom, dat zij zich bekeeren. Daarom dat Hij een dag gesteld heeft, op welken Hij den aardbodem rechtvaardiglijk zal oordeelen, door eenen Man, Dien Hij daartoe geordineerd heeft, verzekering daarvan doende aan allen, dewijl Hij Hem uit - de doden opgewekt heeft”.

Uw staat voor de eeuwigheid zal worden vastgesteld naar uw werken die gij in het vleesch gedaan hebt. Onboetvaardige zondaars zullen een lange eeuwigheid krijgen om hun hardnekkigheid te betreuren, terwijl diegenen, die zich bijtijds bekeerden, voor eeuwig gelukkig zullen zijn. Zult gij dan zoo voortgaan, God verongelijkende door uw zonden, en er zich niet van te keeren tot Hem? Overweeg, bid ik u, Hij is uw Schepper, Pred. 12:1. Hij gaf u een wezen en bracht u uit de baarmoeder voort, uit niets; wilt gij dan niet voor Hem zijn? Zult gij tegen Hem zijn? Heeft Hij, die u maakte, niet het recht u te regeeren? Zegt zelfs de rede niet, dat God, Die ons schiep, Hem een soevereine regering geeft over ons! O waarom zal het schepsel dus zichzelf verzetten tegen den Schepper?

Hij is uw Behouder. Wie heeft de brooze draad van uw leven tot hiertoe niet gebroken, en u uw leven lang gevoed? En zult gij tegen Hem vechten met de weldaden, welke Hij u geschonken heeft, ja die

Hij schenkt terwijl gij nog voortgaat in uw zonden! Hij kan u verwoesten, en dat wanneer Hij wil, Matth. 10 : 23. Uw leven en adem is van Hem; en Hij kan ze wegnemen wanneer het Hem behaagt. Hij laat u niet toe om voort te gaan in uw zonden omdat Hij dat niet kan verhelpen, neen, op hetzelfde moment dat gij Hem tergt, kan Hij u doodslaan of u levend ter helle doen dalen. Maar Hij wacht op u om u genadig te zijn. En op deze eene overweging moesten de zondaars besluiten om zich te bekeeren. God roept u tot bekeering. Wees niet doof als God roept, opdat de Heere u deze opstand niet thuis brenge door het weigeren u te hooren, wanneer gij tot Hem roept, Spr. 1 : 24 en verder. Hebt medelijden met uw zielen, en werp ze niet weg, want dat zal u geen nut doen. Nu zondaars, overweeg deze dingen, en waag het niet om na deze oprechte waarschuwingen voort te gaan in een onboetvaardige levenswijze. Onboetvaardigheid onder het Evangelie is een zeer zware zonde, Hoedt u er voor. Nu hebt gij een boodschap van den Heere, welk antwoord zal ik bij Hem brengen, Die mij gezonden heeft? Amen.